

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Joanna Szmel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Krzysztofa Świątka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 IV 2015 roku sprawy

B. C.,

syna J. i A. z d. K.,

urodzonego w dniu (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 września 2014 roku w J. woj. (...) przy ul. (...) na terenie marketu K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi osobami, z działu alkoholi i kosmetyków zabrał w celu przywłaszczenia 4 butelki o pojemności 0,7 litra marki J. (...), 4 butelki o pojemności 0,7 litra marki J., 2 butelki o pojemności 0,7 litra marki L. (...), 7 butelek o pojemności 0,5 litra marki J. oraz 4 sztuki maszynek do golenia marki G. (...) i 2 sztuki żelu do golenia marki G. w ten sposób, że w/w rzeczy schowali do plecaka i nie płacąc za towar przekroczyli linię kas, powodując straty w łącznej kwocie 1.867,60 złotych, czym działali na szkodę Marketu K. w J., przy czym B. C. zarzuconego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22 grudnia 2005 roku w sprawie sygn. II K 424/05, za czyn z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zakończył w dniu 17 grudnia 2012 roku,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego B. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu, iż działał na szkodę (...) sp. z o.o. sp. k. we W. oraz, że opisaną karę w sprawie II K 424/05 odbywał w ramach kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 20 czerwca 2006 roku w sprawie II K 222/06, w okresie od 13 grudnia 2008 roku do 18 grudnia 2009 roku, to jest występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 278 § 1 k.k., wymierza mu karę 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. sp. k. we W. kwoty 466,90 zł (czterystu sześćdziesięciu sześciu złotych i dziewięćdziesięciu groszy);

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 V 1982 roku prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 IX 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądza od Skarbu

Państwa na rzecz adw. S. P. kwotę 720 złotych wraz z kwotą 165,60 złotych jako podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu.

Sygnatura akt II K 68/15

UZASADNIENIE

W dniu 5 września 2014 roku do sklepu (...), mieszczącego się w J. przy ulicy (...), przybyli D. M. i A. J. (1). Do koszyków włożyli plecaki, do których pakowali różne artykuły – 17 butelek alkoholu oraz 4 maszynki do golenia i 2 żele do golenia. Łączna wartość tych przedmiotów wynosiła 1.867,60 złotych. Mężczyźni wcześniej wspólnie wybierali towary, wyjmowali je z opakowań. Wiedzieli, że następnie inne osoby przyjdą po plecaki i wraz z zawartością wyniosą je ze sklepu bez uiszczenia zapłaty. Po chwili po plecaki stawili się, zgodnie z uprzednim porozumieniem, D. C. i B. C.. Zabrali je, po czym opuścili z nimi placówkę. Następnie wszyscy mężczyźni spotkali się na zewnątrz.

(dowód: częściowo wyjaśnienia B. C. k. 87-89, 92-94 i 204-206 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze,

częściowo wyjaśnienia A. J. (1) k. 58-60 i 171-173 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze,

częściowo wyjaśnienia D. C. k. 125-127 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze,

zeznania C. K. k. 4-7 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze,

zeznania T. S. k. 12-15 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze,

zeznania P. L. k. 21-23 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze,

zeznania K. B. k. 27-28 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze,

zeznania A. J. (2) k. 30-32 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze,

pismo k. 34 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze,

protokół oględzin k. 38-53 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze)

B. C. był wcześniej wielokrotnie karany za przestępstwa. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 22 XII 2005 roku w sprawie II K 424/05, za czyn z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 20 VI 2006 roku w sprawie II K 222/06, w okresie od 13 XII 2008 roku do 18 XII 2009 roku.

(dowód: dane o karalności k. 165-167 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze,

odpisy wyroków k. 263-266, 274-277, 281-286 i 321-323 akt sprawy II K 1735/14 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze)

Początkowo oskarżony przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, iż zdarzenia dokładnie nie pamięta, że przypomina sobie jak krał alkohol. Stwierdził, że starał się zabrać rzeczy o wartości do 420 złotych. Następnie jednak przyznał się do zarzucanego czynu w całości i przystał na wymierzenie proponowanej kary. Podał wówczas, że nie chce nic więcej wyjaśniać, aby nikogo nie obciążać.

Sąd uznał przyznanie się oskarżonego za zgodne z prawdą, odmawiając wiary jego wcześniejszym twierdzeniom, iż zabrał tylko część przedmiotów opisanych w zarzucie aktu oskarżenia. Pozostałe dowody pozwalają bez wątplenia ustalić, iż faktycznie, razem z innymi osobami, wyniósł on ze sklepu wszystkie towary, wymienione w zarzucie. Należy zwrócić uwagę, iż oskarżony nie miał żadnego powodu, by ostatecznie, bez zastrzeżeń przyznawać się do niepopełnionego czynu. Początkowo starał się ograniczać zakres swojej odpowiedzialności, a więc nie był w toku

postępowania zdeterminowany, by jak najszybciej je zakończyć, nawet przyznając się do zachowania, którego się w całości nie dopuścił. Jego oświadczenie, iż akceptuje zasadność całego zarzutu było zatem przemyślane. Nie sposób wskazać, jaki cel mogłoby ono pomagać osiągnąć oskarżonemu, poza poniesieniem szybkiej i w miarę łagodnej odpowiedzialności za faktycznie dokonany czyn.

Przeciwko przyjęciu za wiarygodne pierwszych wyjaśnień B. C., iż nie porozumiał się z innymi osobami, że zabiorą większą ilość towarów, przemawiają także twierdzenia A. J. (1) – konsekwentnie podawał on, że oskarżony i D. M. od początku współdziałali, mieli wspólne plany wyniesienia artykułów ze sklepu, że spotkali się zaraz po opuszczeniu placówki. O zorganizowaniu wyniesienia plecaka ze sklepu, co wyklucza samodzielne działanie B. C., wspominał w wyjaśnieniach D. C.. Już te dowody pozwalają na przyjęcie, iż oskarżony uczestniczył w skoordynowanym procederze, że razem z innymi osobami wykonał plan zabrania z placówki pokrzywdzonego podmiotu dwóch plecaków z różnymi towarami. Ilość i jakość tych rzeczy nie pozwala na ustalenie, że B. C. mógł przypuszczać, iż mają one wartość niższą, niż 420 złotych.

Wiarygodności oskarżonego w omawianym zakresie sprzeciwia się także dowód z oględzin nagrań z monitoringu sklepu. O zachowaniu osób zarejestrowanych na tych nagraniach wspominali również świadkowie, którzy zapoznawali się z nimi – C. K., T. S., P. L., K. B. i A. J. (2). Z dowodów tych wynika, iż działania oskarżonego i jego trzech towarzyszy były skoordynowane, z góry zaplanowane. Początkowo dwaj inni mężczyźni chowali kolejne produkty do plecaków, włożonych do koszyków. Następnie plecaki te wynieśli ze sklepu oskarżony oraz jeszcze inna osoba. Wynika z tego, iż B. C. był uczestnikiem zaplanowanego działania czterech mężczyzn, którzy uzgodnili wcześniej swoje role, a następnie realizowali te założenia. Stoi to w sprzeczności z jego wyjaśnieniami, że nie znał pozostałych osób, biorących udział w procederze, że uczestniczył w zabieraniu tylko niewielkiej części artykułów wliczonych w zarzucie.

Z tych powodów za niewiarygodne uznano w większości wyjaśnienia D. C., D. M. i A. J. (1). Również oni zaprzeczali, by byli uczestnikami zorganizowanego działania, znali jego uczestników i planowany przebieg. Zgodne z prawdą było natomiast przyznanie D. C., iż wyniósł ze sklepu plecak z towarami oraz potwierdzenie A. J. (1), że brał udział w pakowaniu artykułów do plecaków. Osoby te miały oczywisty interes w pomniejszaniu, czy też całkowitym wykluczeniu swojej wiedzy o nielegalności i rozmiarach procederu. Chciały w ten sposób uniknąć odpowiedzialności za zarzucany i im czyn.

Za wiarygodne uznano natomiast zeznania świadków: C. K., T. S., P. L., K. B. i A. J. (2). Opisali oni znane sobie elementy dotyczące zachowania oskarżonego i jego znajomych. Obserwowali je osobiście lub na nagraniu z monitoringu. Dzielili się też wiedzą odnośnie rodzaju i wartości przedmiotów zabranych ze sklepu. Zgodnie przytaczali okoliczności zdarzenia. Nie byli zainteresowani odpowiedzialnością konkretnych osób, brak jest podstaw do podejrzeń, że mogli nieprawdziwie relacjonować znane sobie fakty.

Ustalenia faktyczne, co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego oparto na opinii biegłych psychiatrów. Sporządzono ją po zbadaniu B. C.. Jest jasna, pełna i wewnętrznie spójna. Brak jest podstaw do podważania trafności zawartych w niej wniosków.

Przy ustalaniu stanu faktycznego skorzystano również z dowodów z dokumentów: pisma o wartości przedmiotów utraconych przez pokrzywdzony podmiot, protokołu oględzin nagrania, danych o karalności oskarżonego i odpisów wyroków wydawanych uprzednio przeciwko niemu. Zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Ich rzetelność nie była kwestionowana w czasie procesu.

Oskarżony przyznał, że wyniósł ze sklepu (...) w J. w dniu 5 września 2014 roku plecak z butelkami różnego rodzaju alkoholu. Z pozostałych dowodów i jego ostatecznych wyjaśnień wynika, iż czynił to w uzgodnieniu z innymi osobami, które zorganizowały też wyniesienie drugiego takiego plecaka. Sprawstwo oskarżonego w tym zakresie nie budziło wątpliwości.

B. C. razem z innymi osobami zapakował do dwóch plecaków i wyniósł ze sklepu towary o łącznej wartości 1.867,60 złotych. Na nagraniu z monitoringu widać, że zabierane były z półek artykuły w ilości i rodzaju odpowiadającym

informacji pokrzywdzonego podmiotu. Stanowiły one dla oskarżonego i jego towarzyszy cudze mienie. Wyniesienie ich ze sklepu ukradkiem, bez uiszczenia ceny, stanowiło ich zabór. Oskarżony i jego znajomi chcieli wszystkie te rzeczy zatrzymać dla siebie, działali więc w celu ich przywłaszczenia. Jak wynika z zebranych dowodów, wszyscy oni wiedzieli, jakie i ile przedmiotów wyniesione zostanie ze sklepu. Podzielili się zadaniami – dwóch z nich pakowało towary do plecaków, dwaj pozostali, w tym B. C., wynieśli je po zapakowaniu ze sklepu. Wszyscy działali zatem w tym zakresie wspólnie i w porozumieniu. Oznacza to, iż oskarżony odpowiada za zabór wszystkich tych rzeczy, a jego działanie należy zakwalifikować jako występki z art. 278 § 1 k.k.

Oskarżony był wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 22 XII 2005 roku w sprawie II K 424/05, za czyn z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 20 VI 2006 roku w sprawie II K 222/06, w okresie od 13 XII 2008 roku do 18 XII 2009 roku. Oznacza to, iż krócej niż 5 lat przed popełnieniem obecnie ocenianego czynu zakończył on odbywanie ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne, podobne – skierowane przeciwko cudzemu mieniu – przestępstwo. Działal więc w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k.

Oskarżony w czasie opisywanego zdarzenia nie znajdował się w sytuacji lub stanie, które wyłączałyby swobodę działania lub podejmowania decyzji. Nie ograniczał go w tym zakresie zauważalnie stan jego zdrowia psychicznego, co wynika z opinii biegłych psychiatrów. Stąd jego zawinienie uznano za niewątpliwe.

Z podawanych powodów oskarżonego uznano za winnego tego, że w dniu 5 września 2014 roku w J. woj. (...) przy ul. (...) na terenie marketu K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi osobami, z działu alkoholi i kosmetyków zabrał w celu przywłaszczenia 4 butelki o pojemności 0,7 litra marki J. (...), 4 butelki o pojemności 0,7 litra marki J., 2 butelki o pojemności 0,7 litra marki L. (...) i 7 butelek o pojemności 0,5 litra marki J. oraz 4 sztuki maszynek do golenia marki G. (...) i 2 sztuki żelu do golenia marki G. w ten sposób, że w/w rzeczy schowali do plecaka i nie płacąc za towar przekroczyli linię kas, powodując straty w łącznej kwocie 1.867,60 złotych, czym działali na szkodę (...) sp. z o.o. sp. k. we W., przy czym B. C. zarzuconego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22 grudnia 2005 roku w sprawie sygn. II K 424/05, za czyn z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 20 czerwca 2006 roku w sprawie II K 222/06, w okresie od 13 grudnia 2008 roku do 18 grudnia 2009 roku, to jest występkę z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Společną szkodliwość czynu oskarżonego oceniono jako ponadprzeciętną. Wynika to przede wszystkim z tego, że uczestniczył on w zaplanowanym i zorganizowanym współdziałaniu czterech osób, które dokładnie ustaliły podział ról, skoordynowały swoje zachowania tak, aby zmylić czujność osób odpowiedzialnych za ochronę placówki handlowej. Wymagało to wcześniejszego uzgodnienia dokonania przestępstwa, a więc czyn popełniono z premedytacją, nie zaś pod wpływem impulsu, w reakcji na nadarżającą się okazję. Wartości spowodowanej szkody nie sposób uznać za nikłą. Były to przy tym towary drogie, specjalnie wybierane.

Okolicznością łagodzącą dla oskarżonego była jego postawa w czasie procesu. Przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, przystał na wymierzenie zaproponowanej kary. Miał więc świadomość niewłaściwości swojego zachowania, godził się na poniesienie odpowiedzialności za ten czyn. Dążył w ten sposób do tego, by naruszenie prawa spotkało się ze stosowną reakcją, sankcją. Jest zatem osobą, która pojmuje konieczność ponoszenia odpowiedzialności za bezprawne zachowania.

Istotną okolicznością obciążającą dla B. C. był jego dotychczasowy tryb życia. Oskarżony był wcześniej wiele razy karany za przestępstwa, głównie skierowane przeciwko cudzemu mieniu. Odbywał za nie długoletnie kary pozbawienia wolności. Jest sprawcą zdemoralizowanym, skłonnym zwłaszcza do występowania przeciwko cudzemu mieniu. Konieczne jest wymierzenie mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wysokości odpowiedniej do wagi jego czynu.

Z podanych powodów oskarżonemu wymierzono karę 9 miesięcy pozbawienia wolności. Znacznie przekracza ona dolny próg ustawowego zagrożenia, wynikającego z art. 278 § 1 k.k., aby oddać wagę czynu, a przede wszystkim móc spełnić cele w zakresie prewencji wobec sprawcy tak zdemoralizowanego.

Jednocześnie, aby zabezpieczyć interesy pokrzywdzonego podmiotu, orzeczono wobec oskarżonego, na podstawie art. 46 § 1 k.k., obowiązek naprawienia szkody. Zważywszy na to, iż uczestniczył on we współdziałaniu czterech osób, podobnie odpowiedzialnych za uszczerbek w mieniu pokrzywdzonego, zakres obowiązku ograniczono do ćwierci ogólnej wartości szkody – 466,90 złotych.

Oskarżony aktualnie nie uzyskuje dochodów, nie posiada majątku. Stąd zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 V 1982 roku prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 IX 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. P. kwotę 720 złotych wraz z kwotą 165,60 złotych jako podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu.